

ΔΕΝ ΘΑ ΕΠΙΣΤΡΕΨΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ

ΓΙΑΤΙ Η ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ (ΧΙΛΗ 2019)

Το παρακάτω κείμενο επιχειρεί να περιγράψει και να φωτίσει όλα εκείνα που τον τελευταίο ένα μήνα και κάτι συμβαίνουν στους δρόμους της Χιλής. Δεν επιθυμεί να είναι μια απλή καταγραφή των γεγονότων, με νούμερα και δημοσιογραφικές παραθέσεις, αλλά μία διερεύνηση όλων εκείνων των δυναμικών που εκφράστηκαν στο κοινωνικό πεδίο και κατέληξαν στην εξέγερση στη Χιλή, καθώς και όλων εκείνων των στρατηγικών των «από πάνω» που εφαρμόστηκαν προκειμένου να την περιορίσουν.

Μιλάμε για την εξέγερση που αφορμή της στάθηκε η αύξηση του εισιτηρίου του μετρό και των λεωφορείων. Με την ανακοίνωση του μέτρου αυτού οι μαθητές/τριες κάλεσαν σε μαζική άρνηση πληρωμών εισιτηρίου, κίνηση που στηρίχθηκε από πολύ κόσμο και κατέληξε σε συγκρούσεις με την αστυνομία που εξαπλώθηκαν πάρα πολύ γρήγορα σε πολλές πόλεις.

“Την Παρασκευή στις 18 Οκτωβρίου συνέβη μια ρήξη: κατά τη διάρκεια μιας καινούριας μέρας κινητοποιήσεων εναντίον της αύξησης της τιμής των εισιτηρίων, οι γραμμές του μετρό σταμάτησαν σταδιακά να λειτουργούν, μία προς μία, από τις 3 μμ και μετά. Αυτό οδήγησε σε μια πρωτοφανή κατάρρευση του μπροπολιτικού συστήματος αστικών μεταφορών[...] Το διοικητικό κτήριο της ENEL (η ιδιωτικοποιημένη εταιρεία πλεκτρισμού στη Χιλή) παραδόθηκε στις φλόγες όπως και πολλοί σταθμοί του μετρό.” (1)

“Οδοφράγματα και συγκρούσεις συνέβαιναν οποτεδήποτε, οπουδήποτε. Διάφορα σύμβολα, δομές και οι υποδομές πλεκτρικής ενέργειας έγιναν στόχος σε ολόκληρη την πόλη, και αμέσως μετά σε όλη τη χώρα. Η τάξη είχε ραγίσει και η παραβατικότητα πλημμύριζε όλους τους δρόμους, ξαφνικά όλα τα υποκείμενα έγιναν ένα και επιτέθηκαν σε ό,τι θεωρούσαν πάντα αλυσίδες τους.” (2)

Η εξέγερση στη Χιλή δεν αποτελεί ένα σημείο ασυνέχειας της ιστορία της, ένα αναπάντεχο γεγονός. Αποτελεί συμπύκνωση χρόνιων καταπιέσεων εξαιτίας της κοινωνικής, πολιτικής, οικονομικής κατάστασης που επικρατεί τα τελευταία 40 χρόνια, ήδη από την περίοδο δικτατορίας του Πινοσέτ. Πιάνοντας το νήμα μόνο από την τελευταία δεκαετία, υπήρξε μια αυξανόμενη ένταση της καταστολής σε όλα εκείνα τα καταπιεσμένα κοινωνικά κομμάτια που βρίσκονταν στο δρόμο. Από τα φοιτητικά - μαθητικά του 2011 ενάντια στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση του Πινιέρα με απαγωγές -συλλήψεις από την αστυνομία μαθητών/τριών γυμνασίου και λυκείου μέσα από τις σχολικές τάξεις, μέχρι και τις πρόσφατες κινητοποιήσεις ενάντια στην αυστηροποίηση του ποινικού κώδικα που εγκληματοποιεί τους αγωνιζόμενους/ες μαθητές/τριες. Από τους αγώνες των Μαπούτσε για την υπεράσπιση των κοινοτήτων τους ενάντια στη λεπλασία που επιφέρουν κρατικά και επιχειρηματικά σχέδια και την καθημερινή τρομοκρατία με στρατιωτική παρουσία στις κοινότητές τους, με αποκορύφωμά τη δολοφονία του Καμίλο Κατριγιάνκα από την αστυνομία το Νοέμβρο του 2018, μέχρι την καταστολή της πορείας φεμινιστριών τον προηγούμενο Μάρτη.

Η αύξηση των εισιτηρίων ήταν ακόμα ένα μέτρο ανάμεσα σε ένα μακροχρόνιο καθεστώς συνεχούς υποτίμησης των ζωών των καταπιεσμένων (χαμπλοί μισθοί, υψηλό κόστος πλεκτρικού, νερού, μετακινήσεων), λεπλασίας της γης, ιδιωτικοποίησης, καταστολής, στρατιωτικοποίησης και βαρβαρότητας. Αυτό που περιγράφεται από κινηματικές πηγές, που φαίνεται μέσα από φωτογραφίες και βίντεο είναι πως από τις πρώτες κιόλας μέρες διευρύνθηκαν τα περιεχόμενα των συγκρούσεων. Τα συνθήματα ενάντια στην αύξηση των τιμών στα εισιτήρια αντικαταστάθηκαν τόσο από συνθήματα ενάντια στη δεξιά κυβέρνηση του Πινιέρα, ενάντια στον σκληρό νεοφιλελευθερισμό, αλλά και από συνθήματα που θέτουν σε κριτική το καταπιεστικό σύστημα συνολικότερα. Ήταν αυτή η ασφυξία και η οργή που εκφράστηκε στους δρόμους της Χιλής:

“με απαλλοτριώσεις και μαζική διανομή αγαθών [...] (σουπερμάρκετ, εμπορικά κέντρα, φαρμακεία, τράπεζες κ.λπ.), καταστροφή των κρατικών υποδομών (αστυνομικά τμήματα, κτίρια των δημοτικών αρχών κ.λπ.), μαζική απόρριψη των κατασταλτικών δυνάμεων του «δημοκρατικού» κράτους (καραμπινιέροι, ασφάλεια, στρατός) και κριτική στην καθολική εμπορευματοποίηση όλων των πλευρών της καθημερινής ζωής.

Όπως λένε οι εξεγερμένοι “δεν υπάρχει κάποιο συγκεκριμένο «αίτημα» ή «διεκδίκηση», υπάρχει η επιθυμία να «αλλάξουν τα πάντα».” (3)

1. «Η εξέγερση εξαπλώνεται»- μερικοί κομμουνιστές/αναρχικοί προλεταρίοι που συμμετέχουν στην εξέγερση στο <https://antithesi.gr/wp-content/uploads/2019/10/THE-REVOLT-IS-GROWING-DESPITE-THE-BRUTAL-STATE-REPRESSION.pdf>

2. Χιλή, Εξέγερση, Βόλος, Οκτώβριος 2019 στο <https://athens.indymedia.org/media/upload/2019/11/19/chile.pdf>

3. «Πρώτες σημειώσεις για την «αναρχική» μαζική εξέγερση που συγκλονίζει τη Χιλή» (26.10.2019), στο https://antithesi.gr/?page_id=696

“Δεν υπάρχει προγραμματισμός, αλλά ο αυθορμητισμός που ξέρει πώς να αναγνωρίσει σαφώς τον εχθρό: το κράτος, το κεφάλαιο και τις κατασταλτικές δυνάμεις του. Οι στόχοι, κατεστραμμένοι ή λεπλατημένοι είναι τα καλύτερα παραδείγματα: υπουργεία, χρηματοπιστωτικά ιδρύματα, μεσοποίηση, μεγάλα σούπερ μάρκετ και πολλά άλλα..” (4)

“Σε ορισμένες πόλεις που υποφέρουν από τη μόλυνση των εξορυκτικών εταιρειών, οι άνθρωποι συγκρούονται με τις μεγάλες εταιρίες και έχουν σταματήσει τα έργα τους. Είναι πολύ συναρπαστικό να βλέπει κανείς να ανθίζει αυτή η αυθόρμητη οργάνωση.” (5)

Τις πρώτες μέρες κάπκαν 78 σταθμοί του μετρό (την Παρασκευή μόνο κάπκαν 41) και τουλάχιστον 16 λεωφορεία. Εξεγερμένοι/ες στην πόλη Κονσεπσιόν έριξαν το άγαλμα του Ισπανού κατακτητή Pedro Gutiérrez de Valdivia. Ως τώρα έχουν κηρυχτεί δύο γενικές απεργίες, ενώ οι φεμινιστικές ομάδες αποτελούν σημαντικό κομμάτι της εξέγερσης με πορείες και παρεμβάσεις ενάντια στη βία κατά των γυναικών, στην σκληρότητα του νεοφιλελευθερισμού και ενάντια στο καθεστώς της διαρκούς επισφάλειας της ζωής.

«ΜΑΣ ΕΚΛΕΨΑΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ, ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΦΟΒΟ»

“...η απάντηση από την εξουσία ήταν να διατάξει “κατάσταση έκτακτης ανάγκης”, βάζοντας τον στρατό να περιπολεί τους δρόμους και εφαρμόζοντας απαγόρευση της κυκλοφορίας που έχει παραταθεί για αρκετές ημέρες και σε διαφορετικές περιοχές. [...] η καταστολή έχει αφεθεί με ένα οπλοστάσιο [στη: από την εποκή του Πινοσέτ] που αν και ποτέ δεν εξαφανίστηκε τελείως, σήμερα ξαναγεννιέται και επαναλαμβάνει τη δική του ιστορική συνέχεια: Σεξουαλική βία, χιλιάδες κρατούμενοι, εκατοντάδες τραυματισμένοι με πλαστικές και όχι μόνο σφαίρες, δεκάδες άτομα που έχουν χάσει τα μάτια τους, βασανιστήρια, δολοφονίες με πτώματα που αγνοούνται και εμπροσμοί για να καλύψουν σφαγές και μια πραγματικότητα διαφορετικών και διαδοχικών στρατηγικών αντιεξεγερσιακών.” (6)

Οστόσο, οι εξουσιαστές, παρόλο τη σκληρότητα της κατασταλτικής τους στρατηγικής και τον ιδεολογικό πόλεμο που έχουν εξαπολύσει, δεν έχουν καταφέρει να διασπείρουν το φόβο και να κατευνάσουν την επιθετικότητα των καταπιεσμένων. Το αντίθετο. Αυτό που περιγράφεται είναι ο πολλαπλασιασμός των εξεγερμένων, των αντιστάσεών τους, της δημιουργικότητας με την οποία στέκονται απέναντι στην καταστολή. Παραπάνω από ένα μήνα τώρα, η εξέγερση συνεχίζει να συμβαίνει σε όλη την έκταση της χιλιανής επικράτειας, με τεράστια αριθμητική συμμετοχή και κοινωνική σύνθεση με μεγάλο εύρος. Συνεχίζει να θέτει σε αμφισβήτηση την ιδιοκτησία, να καταστρέφει καπιταλιστικούς στόχους, στόχους που συμβολίζουν τον κόσμο της εξουσίας, της καταπίεσης, του κυρίαρχου πολιτισμού. Συνεχίζει στο μεγαλύτερο της μέρος (τουλάχιστον προς το παρόν) χωρίς πυγετικές φιγούρες και κομματικούς εκπροσώπους. Και είναι ακριβώς αυτά τα αδιαμεσολάβητα και ακπδεμόνευτα χαρακτηριστικά της εξέγερσης, η έλλειψη συγκεκριμένων και «στενών» αιτημάτων που τροφοδοτούν τον αυθορμητισμό, τη δημιουργικότητα και την επιμονή των εξεγερμένων. Για αυτό και η διάχυτη ανυπακοή συνεχίστηκε ακόμα και μετά την ακύρωση της αύξησης του εισιτηρίου, τον ανασχηματισμό της κυβέρνησης, τα διάφορα μέτρα που πάρθηκαν από την κυβέρνηση Πινιέρα σε μια προσπάθεια κατευνασμού της κοινωνικής οργής (αύξηση του κατώτερου μισθού και της κατώτερης σύνταξης). Συνεχίζεται ακόμα και μετά την εξαγγελία για δημοψήφισμα τον Απρίλη του 2020 σχετικά με την αναθεώρηση του Συντάγματος.

Ταυτόχρονα, σε ιδεολογικό επίπεδο, δεν προκαλεί εντύπωση ο τρόπος που τα πολιτικά στελέχη και τα φερέφωνα τους, τα ΜΜΕ, διαχειρίζονται την εξέγερση, προσπαθώντας να υποβιβάσουν τις δράσεις των εξεγερμένων ως πράξεις παραβατικότητας, να παρουσιάσουν τους εαυτούς τους ως τους «φύλακες» της δημοκρατίας και των «δικαιωμάτων» των πολιτών. Οι τρόποι είναι γνωστοί:

“διακωρισμός των διαδηλωτ(ρι)ών σε καλούς/ές, νόμιμους/ες, ειρηνικούς/ές, σε αντιδιαστολή με τους/ις βίαιους/ες, ενάντια στους/ις οποίους/ες θα δικαιολογούταν κάθε είδος καταστολής, καλλιέργεια του φόβου για λεπλασίες που εξαπλώνονται σε οικίες και για έλλειψη προϊόντων, απόκρυψη των δολοφονιών από τις δυνάμεις καταστολής και παρουσίασή τους ως δυνάμεις ειρήνης και προστασίας, στοχοποίηση των αναρχικών ως υποκινητών, ποινικοποίηση της εικόνας του απαλλοτριωτή ως βάνδαλου”. (7)

Την ίδια στιγμή κάποιες λίγες ομάδες, σε ευθυγράμμιση με την κρατική και μιντιακή προπαγάνδα, ξέρασαν τον συντροπισμό τους φορώντας «κίτρινα γιλέκα» και οργανώθηκαν για να υπερασπίστούν τις γειτονιές τους εξαιτίας της φήμης που διέδωσαν τα ΜΜΕ για κύμα επιθέσεων σε σπίτια και μικρές επιχειρήσεις. Παρόμοιες ομάδες συμμετέχουν εθελοντικά στην καθαριότητα των δρόμων, ενώ την ίδια στιγμή ο ακροδεξιός και πρών

4. Βλ. υποσημ. 2

5. Γράμμα από τη Χιλή (1/11/2019) στο <https://athens.indymedia.org/post/1600927/>

6. Βλ. υποσημ. 2

7. Βλ. υποσημ. 2

υποψήφιος πρόεδρος José Antonio Kast, προέτρεψε τους ακόλουθούς του στο Twitter να βρεθούν πίσω από τις ένοπλες δυνάμεις σε μία προσπάθεια διατήρησης της ειρήνης.

Σημαντικό κομμάτι του εξεγερσιακού μήνα στην Χιλή είναι οι συνελεύσεις, οι οποίες πολλαπλασιάζονται μέρα με τη μέρα. Το ζήτημα δεν είναι απλοϊκό, καθώς η φυσιογνωμία και οι στοχεύσεις τους διαφέρουν. Αρχικά στην πλειοψηφία τους, σύμφωνα με μαρτυρία συντρόφου από τη Χιλή, οι συνελεύσεις που γεννήθηκαν ήταν αυτόνομες και ακπδεμόνευτες, στις οποίες συμμετείχαν άνθρωποι των γειτονιών, αναρχικοί, αριστεροί, φεμινιστικές οργανώσεις, ενώ ο κόσμος που ανήκε σε πολιτικά κόμματα δεν συμμετείχε υπό αυτή την ιδιότητα. Όμως, ο χαρακτήρας τους παρέμενε ασαφής. Συζητούνταν πολλά αιτήματα, ανάμεσα στα οποία συμπεριλαμβανόταν η αναθεώρηση του Συντάγματος του Πινοσέτ, συγκρούονταν διάφορα σκεπτικά στο δίπολο "αυτοοργάνωση και οριζοντιότητα" από τη μία και από την άλλη "μετασχηματισμός των συνελεύσεων σε εργαλεία κομματικών οργανώσεων", ενώ σε άλλες ζητούνταν η επιστροφή στην «κανονικότητα» και καλούσαν την ίδια ώρα με τις διαδηλώσεις. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, δεν μπορεί να γίνει λόγος για αντι-κίνημα, αλλά για μία σαφώς ταξικά διαχωρισμένη μερίδα ατόμων, που αποτελείται από τους πλούσιους της Χιλής και τη λαϊκή δεξιά.

"Αρκετοί βρέθηκαν για να καλέσουν συνελεύσεις γειτονιάς και να μοιραστούν εμπειρίες "αντι-εξουσίας" ή "λαϊκής εξουσίας", αναφερόμενοι από τον Τύπο ως «συμβούλια πολιτών», τα οποία θα επέτρεπαν την επεξεργασία ενός πίνακα διαπραγματεύσιμων αιτημάτων και φυσικά πρόσωπα ή οργανισμούς με τους οποίους συμφωνούν. Συνελεύσεις που, όπως μπορούμε να δούμε, έχουν μεταλλακτεί σε μια εναλλακτική μικροαστική λύση και μια πασιφιστική έξοδο της σύγκρουσης..." (8)

Εδώ, αξίζει να αναφερθεί και ο ρόλος των αριστερών παρατάξεων στις συνελεύσεις γειτονιάς. Αντλώντας μέσα από κινηματικές πηγές και μαρτυρίες ανθρώπων του αγώνα που συμμετέχουν στην εξέγερση:

"... αριστερές παρατάξεις συμμετέχουν στις συνελεύσεις και στα αυτοοργανωμένα συμβούλια, προσπαθώντας να αφομοιώσουν και να υποκαταστήσουν την αυτοδιεύθυνση του κινήματος για να επιβάλλουν τις θέσεις τους και να καταστούν έγκυροι συνομιλητές που θα διαπραγματευτούν με την εξουσία". (9)

"Η αριστερά και οι λενινιστές γενικά δεν ήθελαν να αναμειχθούν με τους ανεξέλεγκτους και για αυτό διαχωρίστηκαν από την εξέγερση. Ακόμα και τα πιο παραδοσιακά τους κομμάτια καταδίκασαν τη λεπλασία των μεγάλων επικειρήσεων και πέρασαν τουλάχιστον τρεις μέρες μέχρι να κατέβουν στον δρόμο."

Μετά από ένα μήνα κοινωνικών διεργασιών στους δρόμους, το αίτημα της αναθεώρησης του Συντάγματος και η μετατροπή των συνελεύσεων σε μία «Μεγάλη Συντακτική Συνέλευση» φαίνεται να κερδίζει έδαφος (ακόμα και μερίδα αναρχικών έχει συμμεριστεί την οπτική αυτή). Από την άλλη, δεν έχουν σταματήσει να καλούνται αυτόνομες συνελεύσεις και σύμφωνα με συντρόφους προσπαθείται να δημιουργηθεί και ένας συντονισμός αυτών. Επίσης, παρόλη την προσπάθεια εξομάλυνσης της κατάστασης και αφομοίωσης του αιτήματος για νέο σύνταγμα, μετά τις εξαγγελίες του Πινιέρα για δημοψήφισμα για το λόγο αυτό τον Απρίλιο του 2020 και παρά την όλη και εντεινόμενη καταστολή που δέχονται, οι εξεγερμένες/οι δεν υποκωρούν και δεν εφουσικάζουν, συνεχίζουν να αγωνίζονται στους δρόμους κατά του κράτους, δεν φοβούνται, γιατί τους έχουν "κλέψει ακόμα και το φόβο".

Από το Εκουαδόρ, την Αϊτή, το Λίβανο και την Κολομβία, μέχρι το Χονγκ Κονγκ, τη Βολιβία, το Ιράν και το Ιράκ οι εξεγέρσεις μάς μεταδίδουν την ορμή τους για καταστροφή αυτού του κόσμου.

Βρισκόμαστε σε μια περίοδο όπου εξεγέρσεις συμβαίνουν σε διάφορα σημεία του κόσμου να βρίσκεται στους δρόμους και να συγκρούεται. Εκουαδόρ, Αϊτή, Ιράν, Ιράκ, Λίβανος, Χονγκ Κονγκ, Κολομβία, Βολιβία. Με διαφορετικές αφορμές, διαφορετικά αιτήματα και στοχεύσεις, διαφορετική κοινωνική και οικονομική σύνθεση και καταβολές. Ωστόσο, δεν μπορούμε να μιλάμε για μια πρωτόγνωρη ιστορική σύμπτωση, στον βαθμό μάλιστα που αυτές οι διαφορετικές εξεγέρσεις και κινήματα επιλέγουν πολλούς κοινούς τρόπους οργάνωσης και αντιπαράθεσης και κοινά συνθήματα. Η λεπλασία της καπιταλιστικής περιφέρειας που συνεχίζεται με φρενήρεις ρυθμούς (θυμίζοντας τις αφορμές για το ξέσπασμα του προηγούμενου κύκλου παγκόσμιων αγώνων του 2008-2012) αποτυπώνει όχι απλά μια μπανιστική, αποικιακή κίνηση του παγκόσμιου καπιταλισμού να χωριθετεί ζώνες πλήρους υποτίμησης και ανθρώπινες και περιβαλλοντικές χωματερές, αλλά περισσότερο την αδυναμία του να ξεπεράσει τον προηγούμενο κύκλο κρίσης του. Βρισκόμαστε πιθανόν στην εκκίνηση ενός καινούριου κύκλου "κρίσεων". Σε όλα τα επίπεδα: πολιτικό, κοινωνικό, οικονομικό. Γιατί οι παγκόσμιες ταραχές δεν είναι απλά αγώνες ταξικής "ανατίμησης" ή ενάντια σε τυρρανικά καθεστώτα. Είναι κινήσεις που θέτουν εξαρχής (ή ξανά) μια συνολική απονομημοποίηση του αυταρχισμού, των δημοκρατικών θεσμών, της καπιταλιστικής λεπλασίας

8. Βλ. υποσημ. 2

9. Βλ. υποσημ. 3

-ανθρώπων και γης- και σε επίπεδο περιεχομένων και στοκεύσεων όλων των δημοκρατικών ή θεσμικών διαμεσολαβήσεων. Αυτό δεν σημαίνει βέβαια πως συνολικά έχουν συντριβεί οι δημοκρατικές ψευδαισθήσεις, ειδικά σε περιοχές που κυριαρχούν πιο "παραδοσιακά" αυταρχικά πνιγμάτων καθεστώτα. Για αυτό και όπου δεν υπάρχουν ισχυρές θεσμικές διαμεσολαβήσεις (ή ο λόγος των εξεγερμένων δεν τοποθετείται ως τέτοιος) τα γεγονότα έχουν βάθος χρόνου και έντασης. Σημαντικό, επίσης, σημείο είναι πως σε κάποιες από αυτές τις περιοχές (π.χ. Ιράκ, Λίβανος κτλ.) οι κοινωνίες έχουν βιώσει (όπως στην περίπτωση του Ιράκ με την 30χρονη δυτική σταυροφορία εκδημοκρατισμού) ή έχουν αρθρωθεί εξαρχής (όπως στον Λίβανο) από βαθιές και αιματοβαμμένες εθνοτικές - θρησκευτικές διαιρέσεις και προνόμια. Τα κινήματα στον δρόμο, προσπαθούν να συνθέσουν νέους κοινούς τόπους για όλες και όλους, μακριά από τους κυρίαρχους διαχωρισμούς και να επιτεθούν στα προνόμια. Μπορεί να μην τα καταφέρνουν πάντα, αλλά μάλλον έχει αρχίσει να αναγνωρίζεται πως ένας εξίσου μεγάλος εκθρός πέρα από τον αιματηρό στρατό, την αστυνομία και τους παρατρεχάμενους των καθεστώτων, είναι ακριβώς αυτοί οι διαχωρισμοί βάσει φύλου, φυλής και θρησκείας. Στον Λίβανο σε κάποιες από τις τελευταίες διαδηλώσεις άρχισε δειλά-δειλά να μπαίνει το ζήτημα της ρατσιστικής αντιμετώπισης των παλαιστίνιων και των σύρων προσφύγων που δεν έχουν ούτε τα στοιχειώδη "δικαιώματα" σε περίθαλψη και εργασία ή του ρατσιστικού νόμου kafala που επιτρέπει σχέσεις δουλείας-δουλοπαροικίας μεταξύ των εργοδοτών και των μεταναστ(ρι)ών εργατ(ρι)ών -στην πραγματικότητα οι εργοδότες είναι "ιδιοκτήτες" των μεταναστών και αν τους απολύσουν ή τους καταγγείλουν εκείνοι αυτόματα μετατρέπονται σε "παράνομα διαμένοντες".

Την ίδια στιγμή στον ελλαδικό χώρο ο κρατικός μπκανισμός έχει εξαπολύσει κατασταλτικές επιχειρήσεις εναντίον των καταλήψεων, των μεταναστών/τριών, εναντίον όσων αγωνίζονται. Στις 20/11 μάλιστα ο υπουργός δημόσιας τάξης Χρυσοκοϊδης έβγαλε φιρμάνι-τελεσίγραφο 15 πημέρων για «οικειοθελή» εικένωση των καταλήψεων. Ένα τελεσίγραφο - πρόσκληση ουσιαστικά συμμόρφωσης προς την νομιμότητα και την κανονικότητα, που ντύνει με την απαραίτητη "δημοκρατικότητα" την επερχόμενη καταστολή. Η κατασταλτική στρατηγική της δεξιάς διαχείρισης έρχεται ως συνέχεια των κρατικών και κατασταλτικών στρατηγικών των προηγούμενων χρόνων. Το προηγούμενο υπόδειγμα της αριστερής διαχείρισης, που οργανώθηκε πάνω στην καθίζηση και αφορούσε των κοινωνικών αγώνων -στις μέρες του οποίου εκκενώθηκαν ή κατεδαφίστηκαν 27 καταληψιακά εγκειρήματα- αποτέλεσε τον προθάλαμο για τη νομιμοποίηση και εμβάθυνση του "νόμος, τάξη, ανάπτυξη" που εφαρμόζεται στις μέρες μας. Η "επιστροφή στην κανονικότητα" ξεκίνησε με αριστερά δεκανίκια και συνεχίζεται από τη δεξιά με πιο σαρωτικό τρόπο. Τροποποιήσεις στον ποινικό κώδικα με αυστηροποίηση των ποινών, αβαντάρισμα των αφεντικών, διασφάλιση των συμφερόντων των επενδυτών, "επιτυχίες" της αντιρομοκρατικής στην απόδοση κατασκευασμένων κατηγοριών, όχυνση της περίφραξης των μεταναστ(ρι)ών.

Απέναντι στην καταστολή και τον φόβο να οργανώσουμε τις απαντήσεις μας. Η εξέγερση στη Χιλή είναι κομμάτι της δική μας ιστορίας -της ιστορίας των καταπιεσμένων- και μας υπενθυμίζει ότι τέτοιοι αγώνες ακόμα και αν συμβαίνουν εκαποντάδες χιλιόμετρα από μας έχουν την ορμή και τη ζωντάνια για να μας μεταδώσουν τις ανυπακοές τους. Και μπορεί πα το Δεκέμβρη του 2008 να φαντάζει μακρινό παρελθόν, αποτελεί όμως κομμάτι της μνήμης που χρειάζεται να μένει ζωντανό, να εκφράζεται μέσα σε κάθε σύγκρουση με τον κόσμο της εκμετάλλευσης και της εξουσίας, μέσα σε κάθε σχέση στην καθημερινή ζωή. Αποτελεί ζωντανό κομμάτι της ιστορίας των «από κάτω». Μιας ιστορίας που γράφεται με επιμονή και πείσμα. Με αλληλεγγύη και συντροφικότητα. **Και είναι αυτή η αλληλεγγύη που μπορεί να ξεπεράσει κάθε είδους εξουσία, να ανοίξει περάσματα μέχρι τη Χιλή, το Εκουαδόρ και τις εξεγέρσεις όλου του κόσμου.**

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ/ ΣΤΙΣ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΥΣ/ΕΣ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

